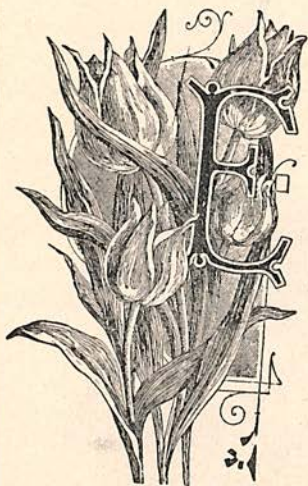

Златнитѣ цвѣтя.

динѣ день френскитѣ кралѣ Хенрихѣ IV' отишелѣ на гости у единѣ приятелѣ. Слѣдѣ като се нахранили и наприказвали, приятелѣтѣ завелѣ краля въ градината си. Въ градината имало чудни хубави цвѣтя, които се отличавали по своята рѣдкостѣ. Особено се харесали на краля разноцвѣтнитѣ рози. Той ги гледалѣ дълго врѣме и се радвалѣ на хубостѣта имѣ.

Кралѣтѣ похвалилѣ любезно приятелѣа си, за гдѣто има толкози богата градина.

Вѣ това врѣме при тѣхѣ дошелѣ единѣ работникѣ. Той отдалечѣ забѣлѣзалѣ радостѣта на краля отѣ хубавитѣ цвѣтя и като се приближилѣ, казалѣ: „Царю, въ моята градина има много похубави цвѣтя отѣ тѣзи; моля, елате ги вижте!“... Царѣтѣ се съгласилѣ.

Работникѣтѣ завелѣ Хенриха IV' не при нѣкоя цвѣтна градина, а при своята буйна изкла-сила нива. Той откѣсналѣ единѣ житенѣ класѣ и казалѣ: „Ваше Величество, ето най-хубавитѣ цвѣтя, които азѣ познавамѣ. . .“